

Ὁ θάσος τῶν Νέων Καλλιτεχνῶν πὺν ἄρχισ με τόσον καλοὺς οἰωνοὺς τίς παρασίτοις του σιὸ θεατρικῆ τῆς «Ἀτλαντίδος» ἀναγκάστηκε νὰ διαλυθεῖ κι' αὐτὸς με τῆ σειρά του.

Τὸ γεγονός βέβαια εἶναι θλιβερό, ὅταν σολογιστὶ κανένας πῶς τὸ φρεσινὸ καλοκαίρι ἄρχισ με πέριτε θέατρα πρόβα· καὶ σήμερα δὲν ὑπάρχει σχεδὸν κανένα. Ἐφταξε δηλαδὴ ἓνα διάστημα δύο μηνῶν γιὰ νὰ κλείσει τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο καὶ νὰ βρεθοῦν τόσο οἱ θιασάρχαι ὅσο καὶ οἱ ἠθοποιοὶ σιὰ καισάβραχα.

Ἄλλὰ ἄς εἶναι, αὐτὸ θὰ μῆς ἀπασχολήσῃ μιὰν ἄλλη φορὰ καὶ τότε ἐλπίζω νὰ μοῦ δοθεῖ ἡ ἐνκαιρία νὰ διατυπώσω μερικὲς σκέψεις πὺν μοῦ προξένησε ἡ διαπίστωση τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ γεγονότος γιὰ τὸ ἑλληνικὸ θέατρο, καὶ νὰ ἐξετάσω τὰ αἰτιά του.

Τώρα ἄς δοῦμε τί ἦταν τὰ τρία αὐτὰ μονόπρακτα, πὺν σφράγισαν τίς τελευταῖς ἡμέρες τῆς ὀλιγόχρονης ζωῆς τῶν Νέων Καλλιτεχνῶν.

* *

Τὸ πρῶτο ὁ «Μονομάχος» τοῦ κ. Θ. Συναδινῶ.

Ἐνὰς τύπος πὺν ἔχει μανία νὰ μονομαχεῖ—ἔτσι τουλάχιστο λέει— καλεῖ ἕνα πὺν πείραξε τῆ γυναῖκα του σὲ μονομαχία. Σιὸ σπύρι κλαῖνε καὶ ὀδύρονται, περνοῦν στιγμὲς ἀγωνίας ἐν ἀραιωνῆ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς μονομαχίας, ὁπότε ἐμφανίζονται αὐτὸς τρικλίζων.

Καλεῖται πάραυτα λατρός ὁ ὁποῖος καὶ διαπιστώνει ὅτι χρειάζεται σιὸν ἄσθενῆ 24 ὥρων ἀνάπαυση, τελεία γιὰ νὰ .. ξεμεθύσῃ.

Αὐτὸ τὸ μεγαλοφυές(!) εἶδημα ἀποτελεῖ τὸ ἄπαντορ τοῦ μονοπρακτικοῦ, πὺν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὶ ἓνα ἀνιαρὸ καὶ ρηχὸ κατασκευάσμα ἀνάξιο προσοχῆς.

Μὰ τὴν ἀλήθεια εἶναι ἀνεξήγητο πῶς ὁ κ. Συναδινὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀτυχία πὺν σημείωσε με τὸ «Ἐυσεῖς τὰ Ζῶα» ἐπέμπε νὰ προσθέσῃ ἄλλην μιὰν—χειροτέραν ἀγῶμα—σιὴν καμπύρα του.

* *

Τὸ δεύτερο ἡ «Φωνὴ τοῦ Γκιώνη» τῆς κ. Μανουέλλας, εἶναι ἓνας λεπτοῦς διάλογος—θυμίζει διαλόγους αἰσθηματικῶς τοῦ Ζέγκ—χωρὶς βέ-

βαια ἀξιώσεις βάρθους καὶ σιοχασμοῦ, μὰ πὺν ἀκούεται εὐχάριστα καὶ ἀκούραστα.

Ἀσφαλῶς μπορεῖ κανεῖς νὰ πεῖ πῶς τὸ καιροῦργο αὐτὸ μοιόπρακτο τῆς κ. Μανουέλλας, εἶναι λιγότερο συμβατικὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο πὺν μῆς εἶχε δώσει σιὸ Παγκράτι, πιὸ ἀπλό, πιὸ πηγαῖο καὶ δείχνει ὀριμώτερο γράφημο.

* *

Τελευταῖο ὁ «Κύριος Πρόξενος» τοῦ κ. Παντελῆ Χόρν.

Μιὰ σάντρα τοῦ ἀποτυχημένου προξένου πὺν δὲν διστάζει σὲ μιὰ στιγμή νὰ θυσιάσῃ τῆ θέσῃ του καὶ νὰ τρέξει πίσω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα.

Εἶναι τὸ θεατρικώτερο ἀπ' τὰ τρία καὶ ἀσφαλῶς με λίγες διορθώσεις, πὺν μειώνουν σὲ πολλὰ σημεία, τὸν σχετικὰ ἔξυπνο διάλογό του, θὰ γινότανε ἓνα καλὸ μονόπρακτο.

Ἐτσι πὺν εἶναι ἔχει πολλὰ χαλαρὰ σημεία πὺν χαλροῦνε τὴν γενικὴ εὐχάριστη γραμμὴ τοῦ ἔργου.

* *

Τέτοια σιὰθηκε ἡ τύχη τοῦ θεάτρον τῆς «Ἀτλαντίδος». Ἄς ἐλπίσουμε πῶς μιὰν ἄλλη φορὰ, σὲ μιὰ νέα προσπάθειά της, τόσο οἱ νέοι καλλιτέχνες, ὅσο κι' ὁ διευθύνων σύμβουλος τῶν, θὰ σιαθεῖ τυχερότερος καὶ θ' ἀποφύγουν ὀρισμένα λάθη πὺν ἄρ δὲν σунειτέλεσαν, σιὴν ἀτυχία της τ' ἔρ ἐπέσπεσαν κατὰ πολὺ.

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ